

הלל מיטל: שלושה שירים

אני מנסה

אני מנסה שיהיו לי שירים עם אהבה
אבל בין החדרים
אני נתקל באיבה המוסתרת.
בבוקר, אני מכניס אל הקפה שתי
טבליות של שוויון־נפש כדי
לחסן את עצמי
בפני השריוניות הקלות
והכתבים המהירים
אבל כבר בבוקר אני נכנס
אל המסגרות השחורות. אלוהים,
איך הן מתאימות את עצמן
אומר קובי לדובי ומשחיל את הציפרים
אחת, אחת.

לילדים יש דמיון, אני מצטער,
הדברים כל־כך קרובים ללבם.
אני מנסה שיהיו לי שירים עם אהבה
אבל אני משתדל שלא להפריע עוד.

סבא חוזר מן השמורות

האינדיאני חוזר מן המסע הארוך אל החופים.
פניו ירוקים מתמיד. עיניו כחולות
פתאום.
אש זרה בגבותיו, מת מתמיד.
הם טמנוהו בעפר, קשישים
רבים, והרוח הצפונית
פרעה בתלתלים
חריש עמוק,

ספר לי עוד סבא, ביקש פיטר הקטן כשהוא ישוב על
פיסא־הנדנדה בבקתת העץ. הסב התחייך, אחר־כך הודקף
ותלה על הקיר את רובה הווינצ'סטר העתיק. השָדוּת
העלו עשן כחלחל ומן התופים עלה ריחו המתוק של
התירס.

ילדה כורעת ללדת

מה מחיר הכיפר ?

צלחת השום, מאום,

עכשיו כבר כלום לא נותר.

ילדה הכורעת ללדת.

כובע קסקט, עור נשבר.

אני ממאן לשכוח את החורף הקשה,

את סילוני העשן הדקיקים המיתמרים מן המדורות הקטנות,

השכוּחות,

את מסע האמהות שהחל על מושבו האחורי

של האופנוע.

קשת בענן באיים השקטים,

... המבוך המצחיק, האדון השקוף האחרון

התופף על המדרכה בתום היום.

ריח הגן,

זרמו החם של המפלט,

ילדות שהחלה על מושבו האחורי של האופנוע.

בחושך,

בין המבנים העולים ועפים

הם ראו,

ילדה הכורעת ללדת

ואת אימת הפנים

ושמעו את שתיקת האצבעות המתעלפות.

—צעקה של אמהות

שנישאה עם הרוח האחרון.